

at bringe de virkelige Udgifter i nøje Overensstemmelse med Budgettet er denne Stigning foretaget.

Med Hensyn til Marineministeriets Budget skal jeg oplyse, at de samlede Udgifter paa § 23 ere omtrent 123,000 Kr. mindre end i Føjr, idet første Del, § 23 I., viser en Stigning paa 75,000 Kr., medens anden Del, § 23 II., viser en Nedgang paa ca. 198,000 Kr. Da Marineministeriets Andel af § 26 samtidig er 305,000 Kr. større end i Føjr, bliver den samlede Merudgift omtrent 182,000 Kr., og denne Stigning skyldes udelukkende de nye Forsvarslove og skulde rettelig have været 100,000 Kr. mere end optaget, idet det vil være bekendt, at i Føjr udgik 200,000 Kr. af den ved Loven om ekstraordinær Anskaffelse af Søkrigsmateriel hjemlede Bevilling. Den forrige Forsvarsminister, Krabbe, forbeholdt sig at optage disse 200,000 Kr. paa næste Aars Finanslov. Man har nu ment det forsvarligt ikke at optage mere end 100,000 Kr. i Aar paa Finanslovsforslaget for 1911—12 og at udskyde de 100,000 Kr. af dem, der bleve udskudte i Føjr, til Finansaaret 1912—13. Stigningen paa § 23 I. falder paa Lønninger til forøget Personale og til Sikkerhedsudrustning. Den aarlige Udgift paa § 23 I. er dog endnu 100,000 Kr. under det normale Budget, der knytter sig til de Love om Søværnets Ordning, der bleve endeligt vedtagne den 30. September 1909.

Det ærede Medlem fra Langeland spurgte mig, om jeg i Aar tænkte paa at forelægge Forslag til en ny Krigsret. Dertil vil jeg svare, at det agter jeg ikke. Jeg vil vente og se, hvorledes det gaar med Kommissionen for den civile Strafferet, og jeg mener, at den civile Strafferetslovgivning skal komme, før der kan være Tale om en Forandring af Krigsretterne. Det ærede Medlem spurgte mig, hvorledes jeg stillede mig til Ordens- og Titelvæsenet, om jeg vilde forelægge Forslag derom i den nærmeste Tid. Her skal jeg henvise til den Betænkning, der blev afgiven i Føjr af Folketingsudvalget, og til, at der her i Folketinget blev vedtaget en Dagsorden, som udtaler, at Folketinget i alt væsentligt sympatiserer med de i det foreliggende Lovforslag udtalte Tanker, men da Forslaget berørte et kongeligt Prærogativ, burde en Forandring heraf ske paa Regeringens Initiativ. Men jeg trøster mig med, at den radikale Regering trods Vedtagelse af Dagsordenen lod denne Sag hvile, og derfor vil jeg indtil videre lade det Spørgsmaal hvile. Hvornaar Tidspunktet vil være kommet

til at tage det op, kan jeg ikke sige i dette Øjeblik.

Det ærede Medlem fra Langeland gjorde sig dernæst Umage for at maale Afstanden mellem sig og Venstre og mellem sig og Ministeriet. Hvor stor Afstanden var, blev jeg ikke klog paa, men at den ikke er ringe, det kunde jeg høre paa det ærede Medlems Foredrag. Det ærede Medlem havde vel ikke noget at erindre mod de Ord, der var faldt her fra Ministerpladserne, men det var Handlingerne, han nærede stor Frygt for. Det forekommer mig, at det ærede Medlem kunde vente med at bedømme vore Handlinger, indtil han ser dem for sine Øjne. Det ærede Medlem mente, der var Fare for, at vi, naar vi stod overfor det andet Ting, vilde vige mere, end det ærede Medlem ønskede, vi maatte vige. Disse Udtalelser lyde mærkeligt i det ærede Medlems Mund; thi det ærede Medlem har jo selv prøvet at være Minister, heldigvis, og i denne sin Egenskab har han ogsaa lært at vige mere, end jeg mente, han burde vige. Jeg troede, at naar det ærede Medlem blev Indenrigsminister, skulde man se udfoldet en ganske anderledes kraftig Modstand mod Landstinget, end jeg f. Eks. havde kunnet udfolde, da jeg Aaret i Forvejen var Minister. Men hvad blev Resultatet? Det blev sandelig ret tarveligt. Vi fik en Sparekasselov fra det ærede Medlem, som ingen Sparekasselov var, og vi fik en Skattelov for København, der i mange Maader var betydelig ringere end det Forslag, jeg havde haft den Ære at forelægge for Tinget. Jeg synes derfor, at det ærede Medlem kunde uden Skade vente med sin Dom over dette Ministeriums Handlinger, indtil han faar Øje paa, hvorledes de i Virkeligheden ville komme til at se ud. Jeg mindes, hvorledes det ærede Medlem, da han var Minister, tog et meget stort Spørgsmaal op, gjorde et Forsøg paa at standse Hartkornsskatternes Overgang til Ejendomsskyld. Dette Ting optraadte energisk mod dette Forsøg, som det ærede Medlem gjorde, uden at han som Minister kunde anvise os Vejen, ad hvilken man skulde gaa til en bedre Ordning. Og hvad sker? Siden Folketinget traadte op derimod, er det Spørgsmaal gaaet ud af Repertoiret for de Radikale. Under Valgbewægelsen, hvor jeg overværede en Mængde Møder, var der ikke en Veneste af de Radikale, der forsvarede dette Forslag. Det var altsaa et dødt Foster, et dødt Eksperiment, som ikke har vist sig at have nogen virkelig Betydning og ogsaa har tabt Interessen for de